

На підставі викладеного, під кримінальною відповідальністю потрібно вважати такий вид юридичної відповідальності, який полягає в обов'язку особи, яка вчинила кримінальне правопорушення зазнати осуду держави та відчутти обмеження особистого та майнового характеру, визначені Кримінальним кодексом України та конкретизовані в обвинувальному вирокі суду.

Список використаних джерел

1. Богатирьов І, Савченко А. Кримінальна відповідальність як сучасна проблема кримінального права України. Підприємництво, господарство і право. 2016. № 2. С. 133–137. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2016/02/27.pdf>.

2. Гринь О. Д, Донченко О. І. Кримінальна відповідальність як різновид юридичної відповідальності. Правова держава. 2015. № 19. С. 129–135. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Prav_2015_19_27.

3. Велика українська юридична енциклопедія : у 20 т. редкол. В. Я. Тацій [та ін.]. Т. 17 : Кримінальне право / гол. редкол. В. Я. Тацій, 2017. 1064 с.

Марченко Олена Львівна,

здобувач кафедри публічного управління
та адміністрування Національної академії
внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ ЗАКОНОДАВСТВА ДЕЯКИХ ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН ЩОДО ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ У СФЕРІ МІСТОБУДУВАННЯ

Галузь містобудування є однією із основних у розвитку економіки кожної країни, від її ефективності залежить рівень добробуту громадян-споживачів, інвесторів-забудовників та держави в цілому.

Останнім часом, в Україні проводиться комплекс заходів, які спрямовані на реформування у сфері містобудування. Із метою проведення якісної реформи вважаємо за необхідне дослідити досвід окремих зарубіжних країн і внести обґрунтовані пропозиції щодо запозичення їх позитивного досвіду.

О. М. Козич також слушно відмічає, що вивчення і застосування досвіду провідних закордонних країн в управлінні будівельною галуззю має суттєве значення для подальшого розвитку і розбудови усієї вітчизняної будівельної галузі в умовах кризи. Враховуючи наявність позитивного закордонного досвіду, процес оптимізації державного регулювання будівельною галуззю України має стати запорукою подальшого економічного росту, а відповідно й зниження інфляції, скорочення дефіциту державного бюджету, стабілізації грошового обороту та укріплення національної валюти [1].

Дослідивши законодавство більшості Європейських країн, резюмуємо, що у жодній з країн Західної Європи немає аналогічної норми про адміністративну відповідальність, адміністративні

правопорушення або адміністративні покарання, подібної до ст. 96 Кодексу України про адміністративні правопорушення [2].

Адміністративно-правова відповідальність за порушення норм і стандартів у сфері містобудування спостерігається лише у постсоціалістичних державах, причому в Латвії, Литві та Польщі вони були прийняті ще в період соціалістичного розвитку, а потім зазнали суттєвих змін.

У Естонії законодавство про адміністративні делікти діє, за прикладом ФРН, воно являється частиною Кримінального Кодексу Республіки.

У Латвії та Польщі законодавство про адміністративні проступки майже повністю відокремлене від кримінального права. Такий стан зумовлюється існуванням старих кодексів про адміністративні делікти, які регулюють відмінні від кримінального права діяння. У кримінальному законодавстві усіх вищезазначених країн існує поділ кримінальних правопорушень на злочини та проступки.

Із дослідженого законодавства окремих зарубіжних країн можемо виділити декілька моделей, юридичної відповідальності за порушення норм у сфері містобудування, що є у світі: 1) кримінальна відповідальність; 2) адміністративна відповідальність; 3) змішана (і кримінальна і адміністративна) відповідальність.

У більшості країн Європи порушення у сфері містобудування вважаються суспільно небезпечним і передбачають Кримінальну відповідальність. До таких країн відносяться: Фінляндія, Швейцарія, Італія, Іспанія, Німеччина, Франція, Грузія, Болгарія, Естонія, Литва, Албанія, Росія, Білорусь, Казахстан, Молдова, Португалія, Чехія та інші [3].

Опрацювавши кримінальне законодавство вище згаданих Європейських країн, можна зазначити, що кожна держава має свої безпосередні норми, із специфічними покараннями. У окремих Європейських країнах злочини у сфері містобудування віднесено до злочинів проти власності (Румунія), економічних (Болгарія) майнових (Німеччина) злочинів. Велика кількість країн Європи відносить кримінальні правопорушення у сфері містобудівної діяльності до порушень проти громадської безпеки та громадського порядку (Росія, Казахстан, Білорусь, Португалія, Туркменістан). Значна частина країн Європи розглядає досліджувані кримінальні правопорушення як злочини небезпечні для навколишнього середовища або злочини у сфері екології (Словачія, Чорногорія, Узбекистан).

На основі проведеного дослідження вважаємо, що Україні варто запозичити успішний досвід зарубіжних країн та окремі положення статті 96 КУпАП віднести до Кримінального Кодексу із посиленням відповідальності за порушення у сфері містобудівної діяльності, що є запорукою подолання негативних явищ у галузі будівництва та успішного розвитку економіки країни. Адже, містобудівна діяльність – це діяльність спрямована на задоволення основних, природних прав

людини: на житло, на безпечне навколишнє середовище, врешті решт на комфортне щасливе життя. Комплексне реформування галузі містобудування відбувається на засадах децентралізації влади та Євро-інтеграційних процесів [4].

Список використаних джерел

1. Козин О.М. Досвід провідних країн світу в управлінні будівельною галуззю. URL : <http://www.kbuapa.kharkov.ua/e-book/db/2012-2/doc/5/02.pdf>.

2. Кодекс України про адміністративні правопорушення. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text>.

3. Доповідь Європейського інформаційно-дослідницького центру про правопорушення. URL: <http://bit.ly/2gK7ARt>.

4. Правопорушення у сфері містобудівної діяльності в Україні. Аналіз судової практики. URL: https://protocol.ua/ua/pravoporushennya_u_sferi_mistobudivnoi_diyalnosti_v_ukraini_analiz_sudovoi_praktiki/.

Наумець Ігор Юрійович,

здобувач ступеня доктора філософії кафедри кримінального, кримінально-виконавчого права та криміналістики Академії Державної пенітенціарної служби України

ОСОБЛИВОСТІ ВРАХУВАННЯ ОБСТАВИН, ЩО ПОМ'ЯКШУЮТЬ І ОБТЯЖУЮТЬ ПОКАРАННЯ ПІД ЧАС ПРИЗНАЧЕННЯ ПОКАРАННЯ

Особливості призначення покарання є одними із найскладніших та найбільш неоднозначних в кримінальній юстиції України. Вони зумовлені мінливістю законодавства, непослідовним підходом до формулювання санкцій статей за окремі кримінальні правопорушення, неврахуванням у санкціях кримінально-правових норм обставин, які виключають призначення покарання особливостей, що характеризують окремі категорії обвинувачених тощо.

Обов'язковою та необхідною передумовою належного призначення покарання є чітке визначення загальних засад призначення покарання, що виступають спільним знаменником у цьому процесі всупереч відмінностям кримінально протиправних діянь та осіб, що їх вчинили.

Належна правова оцінка обставин, що пом'якшують і обтяжують покарання шляхом характеристики негативного суспільно небезпечного діяння, або особи, яка його вчинила, має істотне значення для забезпечення належної правової оцінки всього кримінально протиправного діяння.

Без сумніву, як у всіх інших процесах, пов'язаних із притягненням особи до кримінальної відповідальності, врахування обставин, що пом'якшують покарання та що обтяжують покарання,